

Förtroendet för svenska sjukhus obefintligt

Intervjun med Göran Tunström i Läkartidningen 41/97 föranleder mig att skriva några rader.

Jag är över 70 år och har en viss erfarenhet av sjukvård. Jag har minnen av vård från Indien, Australien, Argentina, USA, Frankrike och Sverige.

Det märkliga är att jag överallt utom i Sverige har bemötts med ett slags kamratlig respekt och blivit sedd som en vuxen människa. Jag minns särskilt ett sjukhus i USA. Dit kom jag i ett eländigt skick efter en längre vistelse i tropikerna. När jag blivit ordentligt undersökt av ett antal specialister kom en läkare och satte sig på sängkanten och förklarade läget – rakt och utan omskrivningar samt avslutade med att de behövde sex månader för att göra mig helt frisk. Stämningen var sådan att jag skämtsamt svarade att han nog skulle bli tvungen att konstatera att jag var fullt frisk långt tidigare. Samtalet slutade med att vi slog vad om en summa för

vilken vi sedan kom att äta en god middag.

På svenska sjukhus upplever jag inte att jag betraktas som en individ med människovärde. Här ses jag med några få lysande undantag som en patient – ett vårdkolli.

Ett par exempel för att belysa mitt påstående.

På ett stort sjukhus ansåg en klinikchef att akutvård var alltför skrämmande för patienten. Följaktligen gavs ingen vård på akutmottagningen till astmatiker som kom med ambulans under pågående astmaattack.

På ett annat sjukhus hände följande.

Man planerade att lägga in mig på grund av att min astma försämrades. Jag anlände till avdelningen på förmiddagen och visades till en säng i en för övrigt tom sal. Eftersom jag andades tungt bad jag om en andningsapparat och fick efter en timme en sådan – utan medicin.

Dagen gick – utan medicin, vatten

eller mat – trots att jag ringde i klockan flera gånger.

Vid tjugotiden ringde jag hem och min sambo kom med medicin, varefter jag förbättrades något. Vi beslöt att det var säkrast att jag åkte hem. När vi lämnade sjukhuset passerade vi personalrummet med ett antal handarbetande damer.

De var dock alltför upptagna för att lägga märke till att en patient med påtagliga andningssvårigheter lämnade avdelningen. Jag debiterades senare för tre dagars sjukhusvård.

Det visade sig någon dag senare vara en halsfluss som orsakade mitt försämrade allmäntillstånd så antibiotikabehandling gjorde att jag klarade mig hemma den gången. Senare fick jag höra att den läkare som föranstaltat om min inläggning glömt mig och åkt från staden

Gunnar Olsson
Umeå

Sjuk av algblooming?

Informationscentralen för egentliga Östersjön, vid Länsstyrelsen i Stockholms län, rapporterar årligen om förekomsten av storskaliga algbloomingar och varnar för hälsorisker kopplade till dessa. Informationscentralen har under sommaren fått ett flertal telefonsamtal från folk somt trott sig ha drabbats av algförgiftning i samband med bad i ha-

vet. Likaså har vi kunnat se ett antal artiklar i massmedia om folk som fått hudproblem eller på annat sätt blivit sjuka. Trots det stora intresset från allmänhet, massmedier och olika myndigheter tycks det som om det i Sverige inte kontinuerligt samlas in och registreras uppgifter inom hälso- och sjukvården och inte heller inom veterinärvården,

över antalet fall som kontaktar vården för hjälp mot förmodad algförgiftning, symtom och anamnes och inte heller behandling. I andra länder, t ex Finland, registreras sådan information.

Informationscentralen söker därför uppgifter på detta sätt direkt från er som kan ha varit i kontakt med patienter som sökt hjälp mot algförgiftning under den gångna sommaren. Vi är intresserade av att få reda på hur många fall som sökt vård, var det skett och i hur många fall som algförgiftning konstaterats eller förmodats vara orsaken till sjukdomstillståndet.

I första hand är vi intresserade av information från Östersjön, inte från sjöarna. Men vi säger inte nej till information från de senare.

Uppgifterna kan sändas till: Informationscentralen för egentliga Östersjön, Länsstyrelsen i Stockholms län, Box 22067, 104 22 Stockholm.

Gunnar Aneer
miljövårdsenheten,
Stockholm

Max 400 ord i korrespondensspalten!

Till »korrespondens» välkomnas korta inlägg (högst 400 ord – vilket motsvarar 2 800 tecken plus högst fem referenser), i två exemplar och med dubbelt radavstånd.

Eftersom korrespondensspalten är ett mått på läsarnas intresse för tidningen vill vi även fortsättningsvis värna om denna avdelning, som har högt läsvärde. Genom att varje insändarskribent fattar sig kort kan vi bereda plats för fler och publicera snabbare.

Redaktionen förbehåller sig rätten att rubricera och förkorta inlägg. För att påskynda publiceringen sänds normalt inget korrektur till författaren. Ange dock alltid titel, adress och telefonnummer där vi kan nå skribenten. Kontakta redaktionen innan manus sänds med e-post.